

Cả một trời thương

- *Hết cách rồi hả em?*

- *Ừ anh...*

- *Anh xin lỗi*

Cô cười nhẹ, đắng ngắt...

....

Sáng đi làm, như một thói quen khó bỏ cứ vào giờ giải lao cô lại với lấy điện thoại, chờ đợi. Đã một tuần kể từ ngày hôm ấy, điện thoại ngủ im. Thỉnh thoảng, tiếng chuông tin nhắn làm tim cô chệch nhịp, liếc nhìn dòng tên hiển thị, chẳng phải anh, thế là chẳng buồn xem. Rõ ràng, chính cô là người bảo "tụi mình đừng liên lạc nữa", nhưng cũng chính cô là người ngóng đợi một cái ngoái nhìn. Đau. Không biết người ấy có ngóng đợi như chính cô lúc này? Con người kì lạ lắm, nhất là lúc họ yêu, lí trí bảo một đường còn con tim đi một nẻo. Lí trí càng mạnh mẽ, tim càng đau, để rồi chúng tranh nhau xem ai là người thắng cuộc. Rốt cuộc, cho dù hành động theo lí trí hay không thì con tim cũng đủ đề bẹp ý chí phản kháng, khiến người ta không ngòai nhớ về kỉ niệm dù thật lòng chẳng biết tại sao.

Chiều tan tằm, mưa như trút, những cơn mưa trái mùa ảm ương như tính cách của đứa con gái thất thường. Cô cũng là một đứa thất thường, và vì thất thường nên làm anh khổ. Cô nhớ anh đến thất lòng. Bất giác cô cầm điện thoại lên gõ từng con chữ "anh ơi, mưa rồi, lúc về nhớ mặc áo mưa anh nhé". Để rồi thần ra chẳng dám bấm nút send vì nhận ra rằng, cô chẳng còn được quyền quan tâm nữa. Đó là khi cô gật đầu chấp nhận để anh bước ra đi, là khi cô chấp nhận bầu vùi vào quá khứ để mong anh coi cô là bạn, để bầu vùi vào một chữ "bạn" mà thương. Và kể từ khi cô nuốt nước mắt nở một nụ cười gượng gạo bảo rằng: "sau này quen ai thì hãy hứa em là người được biết đầu tiên anh nhé!" thì cô biết rằng, cô đã tự nhận về vô vàn những tổn thương.

Sau chia tay, có hai thời khắc đau lòng nhất. Một là khi người đó nói chia tay, và một là khi người yêu cũ có người yêu mới. Cảm giác khi người ta nói chia tay, là cái cảm giác thứ mình đang nắm trong tay bỗng nhiên rơi đi mất. Khi đó, cảm thấy trống trải, cảm thấy hẫng, cảm thấy mình vừa mất đi một điều gì quan trọng và nước mắt cứ thế tuôn rơi. Còn cảm giác, nhìn người yêu cũ đi với người yêu mới, giống như khi ta vẫn hi vọng sẽ tìm lại thứ mà ta đánh mất, nhưng rồi người khác đã sở hữu thứ đó của ta. Khi đó, ta sẽ cảm thấy thất vọng, cảm thấy sự mất mát trở nên chân thật đến tận cùng. Thậm chí, còn đau hơn cả lúc nhận lấy lời chia tay. Bởi vì, con người dù bảo rằng từ bỏ, nhưng trong họ vẫn luôn có 1% hi vọng, hi vọng hàn gắn, hi vọng ai đó vẫn nhớ đến ta. Và khi hi vọng đó mất đi, giống như có ai đó tạt thẳng vào tim một gáo nước lạnh, đau buốt đến tận cùng. Mà con gái thì thường ích kỉ, ích kỉ lắm, dù chia tay rồi cũng chẳng muốn tin sẽ có người khác thay thế mình trong lòng người ấy, sẽ thay mình quan tâm và nhận được sự quan tâm. Con gái, nặng lòng quá sẽ trở nên cố chấp và mù quáng, tự làm mờ mắt mình chỉ để thương một người đã không còn thương mình đủ bằng một chữ "thương"...

- Anh có thương em không?

- Anh yêu em.

- Còn em thì thương anh.

- Vậy em không yêu anh à?

- Trong thương nó có yêu rồi, mà với em, thương còn nhiều hơn cả một chữ "yêu"...

Ừ anh, nếu em yêu thì em sẽ ích kỉ giữ mãi anh đấy dù biết rằng anh sẽ khổ. Nhưng bởi vì thương nên em đã buông tay...

Con mưa cứ thế rơi, cô để mặc những hạt mưa xối xả cũng chẳng buồn mặc áo mưa. Ngày đó, có người trẻ con đến mức cố chấp bảo rằng "em không chịu mặc áo mưa thì anh cũng không mặc". Ngày đó, có người trẻ con đến mức che ô cho cô còn bản thân thì ướt sũng. Ngày đó...

Những giọt mưa trong lòng cô kết thành bão tố, cứ cuộn xoáy từng hồi, từng hồi. Cô tự hỏi, vì sao cô với anh phải thế này? Phải rồi, vì gia đình anh, họ không thích cô, họ thích một người con gái môn đăng hộ đối. Vì thế họ tìm đủ mọi cách đặt điều cô, còn anh thì quá "ngây thơ" để hiểu. Rồi cứ thế xa...

Cô dừng chân ở một quán café nhỏ nhưng ấm, ướt rượt như con mèo mắc mưa. Cô chọn một bàn trong góc tối, nhắm nháp từng vị đắng của tách café và vị mặn của nước mắt. Cô không muốn về nhà...

Ngày còn nhau, chỉ cần cô nhắn tin, dù ở đâu anh cũng sẽ lập tức ở cạnh cô, làm đủ mọi trò trẻ con chỉ để cô cười. Ngày còn nhau, cả hai lê la suốt khắp hang cùng ngõ hẻm, săn tìm đủ mọi món ăn ngon. Ngày còn nhau, cứ mỗi buổi tan tầm điện thoại cô lại reo lên chỉ với một câu ngắn gọn: "giờ anh về nè, ăn gì không anh mua?". Thử hỏi một cô gái xem khi được hỏi như vậy cô ấy có hạnh phúc không nhé. Riêng cô, cô hạnh phúc, ngày còn nhau.... Hạnh phúc đó, cô gói gọn vào một chữ "thương". Cô thương anh đến mức không muốn anh vì cô mà cãi nhau với gia đình, thương đến mức sẵn sàng để anh ở bên người khác tốt hơn, thương đến mức cô chấp nhận đứng phía sau nhìn anh hạnh phúc, thương đến mức ngay lúc này đây, tim cô quặn thắt. Bạn đã trải qua cảm giác bất lực khi nhớ đến nao lòng mà chẳng thể làm gì chưa? Như kiểu đi tìm nguồn nước trên sa mạc, tìm đến kiệt cùng mà chẳng thấy tăm hơi. Cô đã đấu tranh dữ dội giữa việc giữ hay xóa số điện thoại anh. Cuối cùng xóa xong, lại gặng sức để mà nhớ lại từng con số. Một việc xuẩn ngốc đến vô cùng. Thế nhưng, khi đã thương một người làm gì còn ai đủ tỉnh táo để mà thông minh nữa.

...

- Bố mẹ anh thích cô ấy không?

- Anh nghĩ là họ thích.

- Ừ anh.

- Em vẫn hạnh phúc mà đúng không?

- Ừ, em ổn.

Anh về rồi, mình cô ngồi lại khuấy đều ly café đã tan hết đá tự mỉm cười với chính mình. Một giọt nước nóng hổi rơi vào ly tí tách. Điều đáng buồn là khi, bạn là người quyết định chia tay, nhưng chỉ bạn là người rơi nước mắt. Cái cảm giác thất vọng và bất lực khi người ta thương không còn thuộc về mình, khi mình chẳng còn cái quyền mà thương nữa khiến tim cô như vụn vỡ. Ai bảo rằng, khi yêu chỉ cần thấy người ta hạnh phúc thì mình cũng hạnh phúc? Ai bảo rằng, thời gian sẽ làm lành những vết thương? Từng câu, từng chữ của quá khứ hiện về, trôi chậm chậm như một thước phim trước mắt cô "con bé đấy không xứng... sợ nó làm khổ con mình..."... "sau này mình cưới nhau em nhé, bố mẹ anh chắc chắn thích em"... từng câu, từng chữ như những mũi kim đâm vào tim đau nhói. Cả đời này, có lẽ không ai có thể thương anh nhiều như cô đã từng, nhưng không ai làm tổn thương cô nhiều như tình yêu anh đã từng. Có những mối tình rạn vỡ vì trái tim không đồng điệu, có những mối tình rạn vỡ vì sự đi lạc của trái tim, nhưng có những mối tình rạn vỡ bởi miệng đời nghiệt ngã. Chúng ta không có quyền chọn nơi mình sinh ra, không có quyền chọn

nơi mình thuộc về, cũng chẳng bao giờ được chọn người mình gặp gỡ. Làm gì có ai đi với một người cả đời, từ khi sinh ra cho đến lúc nhắm mắt xuôi tay. Cũng mấy ai may mắn được hạnh phúc nửa đời còn lại với mối tình đầu. Đời người như những sân ga, và mỗi người đi qua đời ta đều là những con tàu tạm dừng chân sau mỗi chuyến đi dài một đời. Đủ sức rồi, họ lại đi.... Tàu cứ đến và đi, còn ga thì nằm lại. Bao nhiêu con tàu đi qua thì ga vẫn nằm ở đó. Chỉ khác là, thời gian đã phủ lên nó những dấu ấn không thể phai mờ khiến nó không còn là sân ga của ngày xưa.

Em vẫn ở đó như một sân ga trong buổi chiều lặng lẽ, nhưng con tàu là anh đã không còn ở nơi em. Anh đi rồi, để lại sau lưng cả một trời thương....